

Nihayetlendiremediğim Ne Varsa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2014

Teamülü sınırsız sıra dışı bir farkındalığın nihayetinde başbaşayım sanrı ve korkularıyla. İzafe bir yalnızlık ketum gözlerin gölgesinde. Bir o kadar saçma sapan bir yorgunluk düşünmek taraftarı. Kirli ve menfi ne varsa muhalif bir sıradanlık koruyup kollanan dürtü ve isteklerin izdüşümünde.

Ha geldi ha gelecek gibi sınırsız bir kaygı da yok artık damarlarımda. Zihnimin ücra köşelerinde o resim duruyor şahsına ait. Korunaklı, muhafazalı o küçük dünyanın başköşesinde hem de her ne kadar ücra diye zikretmiş olsam da.

Tuhaf, tutuklu ve tutumlu bir o kadar yadsınamaz. Nirengi noktası tüm zaafplarımın ve yanılığlarımın.

Tütsülenmiş bir seyir belki de vicdanıyla baş başa. Korkmuyorum sanma ama ne varsa bildiğim çoktan kayıplara karıştı. Örumcek ağı tüm zihniyetleri de bir bir eledim hayatımdan hatta için için kemiren tüm o tutanakları da.

Kılı kırk yarardım mazi denen tozlu odalarda artık akışında su ne set çekmek niyetim ne de yola bariyer yağmak her ne kadar kıt kanaat ve yoz kural ve kaideleri ara sıra kanıksasam da.

Varlık içinde yokluklarla mücadele etmek en kötüsü. Seni sensizlikle sınamak. Yoksunluğu dip boyutlu yaşamak belki de mümkünatı olmayan bileşkelerle.

Tutmak bir ucundan hayatı. Tutulmak belki de tutuklu düşlerin kifayetsizliğinde. Anlaşılmak kaygısını da bertaraf ettikten sonra ne önemi var artık olup olmamanın.

Sınırlı sayıdaki tüm şıklar, arasında "hiçbir" kaydının bulunmadığı... Öyle ya; hiçbir neye tekabül etmekte ki? Ben mi senden mükellef, biz mi yoksa asla öyle bir terim var olmadı mı?

Biz olmak neye denk gelebilir ki... Olsa olsa; ben bana dair. Ve sen bir o kadar umarsız ve kaygısız. Ben kaygı ve korkularla sarıp sarmalanmışken neyden ya da kimden mükellef olabilirim ki müphem dalgalar akın akın kuşatmışken tüm hücrelerimi.

Kusurlar onarmak içindir yıkık dökük ve viran kalpleri. Her ne kadar bireysel tutumlara göre değişse de kalp denen mefhumun kapsama alanı.

Türevleri ömrün harcanırken tümünden yok oluyoruz geçen her saniyede. Zaman koştururken yerimizde sayıyoruz olası ve ihtimal dâhilinde yargı ve düşüngeçler eşliğinde. Eşlik eden kimse olmasa dahi...

Yok sayılıyorum belki de yokumdur sahiden hatta belki de hiçlikten ibaretimdir hele ki böylesi garip ve korunaklı akıl dışı senaryolar hüküm sürerken.

Rencide oldum ömür boyu; bir kez daha, bir kez daha...

Fısıltılara bile razıyken bitimsiz bir boşluk ve yalnızlık maruz kaldığım: Kim varsa yok sayan... Acıtmak ne kelime lime lime olmuşken... Hangi kelime ile telaffuz edebilirim bu mecalsizliği?

Yanıp sönerken ışıklar daha bir zor sapacağıın yolu tasavvur etmek her ne kadar çoktan kaybolmuş olsan da. Dürtüleri belki de o ilkel egonun mani olmaktadır buharlaşıp tamamen yok olmaya. Süper egonun üstünlüğü mü bu denli korkutan. Akıllara zarar sayısız ve gizem dolu varsayım. Nihayetinde cebelleşen bir ruh ve derken üç nokta. Nihayetlendiremediğim ne varsa...